

SNIEGAVĚTRA

MARIE VINGTRAS

BLIZZARD

MARĪ VENTRASA

SMECAVĒTRA

No franču valodas tulkojusi
Vineta Berga

821.133.1-31

Ve 456

Marie Vingtras
BLIZZARD

Copyright © Editions de l'Olivier, 2021

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Cover illustration "Ailleurs2" © Marie Guillard

Mari Ventrasa
SNIEGAVĒTRA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Margīta Krasnā*

Korektores *Andžela Berķe, Patrīcija Šteinberga*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Sanita Romančuka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-812.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Vineta Berga, 2023

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-684-5

Elēnai un Arto

Besa

Es viņu pazaudēju. Atlaidu viņa roku, lai aizšņorētu savu zābaku, un pa to laiku viņš pazuda. Sajutu, kā pēda sāk zābakā ļodzīties, es jau negrasijos čammāties, bet nebija arī īstais brīdis nokrist. Draņķa šņores. Taču es varu apzvērēt, ka pirms iziešanas sasēju mezglus dubulti. Ja Benedikts būtu te, viņš teiktu, ka neesmu bijusi pietiekami uzmanīga, kārtējo reizi norādītu, ka nedaru lietas, kā nākas, tas ir, kā viņš. Viņaprāt, citādi ir nepareizi. Tas ir dīvaini. Pasaulē taču ir tik daudz cilvēku, un katrs rīkojas pa savam, bet laikam pārlicība, ka viņš zina labāk, viņu nomierina. Ai, nav svarīgi. Uz cik ilgu laiku tad es atlaidu puikas roku? Minūti? Varbūt divām? Kad izslējos, viņa tur vairs nebija. Izstiepu rokas un mēģināju viņu sataustīt, saucu, kļiedzu, cik skaļi vien jaudāju, taču man atbildēja tikai vējš. Mute

jau bija pilna ar sniegu, un reiba galva. Es viņu pazaudēju un nu vairs nevaru atgriezties. Benedikts nesa-prastu, viņam nebija rokā visas kārtis, viņš nezināja, kas te notiek. Ja viņš būtu uzdevis pareizos jautājumus un es būtu visu izstāstījusi, viņš nemūžam man puiku neuzticētu. Viņš izvēlējās klusēt, uzturēt ilūziju, izlikties, ka esmu spējīga tikt galā ar to, ko viņš lūdzis. Šī ir grūtsirdīga zeme, no kuras pa visām porām sūcas laukā posts un nelaiemes, un man nāksies viņam nodarīt pāri, pievienot viņa sāpju gleznā arī savus nospiedumus. Ticiet man – es tur nekā nevaru līdzēt.

Benedikts

Tagad, atskatoties atpakaļ, šķiet, ka es jau jutu: kaut kas nav kārtībā. Līdzīgi kā brīžos, kad uzmācas sajūta, ka pie auss sīc ods. Tu atgaiņā to ar roku, bet patiesībā tā ir trauksme, tava iekšējā trauksme, noregulēta tik klusu, cik vien iespējams. Ne tik skaļa, lai tu palēktos, bet gana spēcīga, lai naktīs nevarētu mierīgi gulēt. Es tieši tobrīd biju iemidzis, bet, pēkšņi satrūcies, pamodos. Vai mani uzrāva augšā priekšnojauta vai varbūt no lejas plūstošais aukstais gaiss? Nezinu. Jutos stipri saguris no iepriekšējo dienu trauksmainās gatavošanās, kad vajadzēja pārbaudīt slazdus, sakārtot darbarīkus un sarūpēt visu vajadzīgo, pirms uznāk vētra. Man vienmēr vētras ir patikušas, jo īpaši brīži pirms tām, kad viss jānostiprina, jāaizbāž spraugas, jāsanes malka vairākām dienām un jāiekārtojas iespējami hermētiski

noslēgtā telpā. Un tad, kad laukā jau plosās vētra, es sēžu ieslēdzies, pakšķinu čirkstošu cigu, dzeru karstu kafiju un sildu pie tasītes rokas. Kamīna uguns cīnās ar dūmvadā krītošo sniegu un vēju, kas tajā ik pa laikam iebrāžas. Dzirdu, kā māja krakšķ un vaid kā tāda vecenīte. Dažbrīd man šķiet, ka māja ar mani runā, droši vien tā ir tāpat runājusi ar maniem vecākiem un vecvecākiem, no paaudzes paaudzē kopš brīža, kad pirmais Meiers izlēma apmesties šeit, šajā naidīgajā zemē, maldīgi iedomājies, ka būs stiprāks par dabu. Māja joprojām turas, un es sēžu siltumā kā dimants dārglietu lādītē, sienas mani sargā. Taču esmu viens pats. Kad nokāpu lejā, ārdurvis bija līdz galam vaļā un ap sliksni sapūsts kaudzēm sniega. Satraukumā iesaucos: “Mans Dievs, Besa, vai tu nevarētu tās nolāpītās durvis turēt ciet? Mēs te visi nosalsim tevis dēļ!” Taču viņa neatbildēja. Un tikai tajā brīdī es pamanīju, ka priekšnamā nav puikas zābaku un uz pakaramā nekarājas viņu jakas. Apjautu, ka tie abi izgājuši ārā, kaut gan pat tik dīvainai meičai kā Besa vajadzētu saprast, ka tādā sniegavētrā neviens savu degunu laukā nebāž.

Kols

Ja Tas Kungs mani dzird, es svinīgi zvēru, ka nedzeršu vairs ne piles. Šaušalīgi sāp galva no tā, ko tas nelietis man iedzirdīja. Kā kaut ko tādu var nosaukt par degvīnu? Viņam taču par visiem nospļauties. Rīkli vairs nejūtu, un vēderā viss sagrieziēs otrādi. Ar to ir gana, lai pārņemtu vēlme iestāties klosterī, bet kas tad mani tādu ņems. No alkohola man bija piemetusies caureja, un, tiklīdz iznācu no tualetes, tā pie durvīm kāds daudzīja uz velna paraušanu. Ārā laiks bija tik riebīgs, ka neviens godīgs kristietis tāpat vien apkārt neblandītos, tāpēc es aizpogājos, kā nu spēju, un pakampu savu gludstobreni. Nekad nevar zināt, kas te pa mežiem apkārt blandās. Es uzsaucu: “Kas tur?” Lācis uz to atbildēt nespētu, taču vējš laukā plosījās tik skaļi, ka neko nedzirdēju. Sitienu atkārtojās. Ko lai dara, man

nebija izvēles. Atvilku aizbīdni, ar kāju pavēru durvis un drošības pēc notēmēju ar stobru šķirbā. “Nešauj, Kol! Tas esmu es!” atskanēja sauciens. Atpazinu Benedikta dziļo, zemo balsi. Viņš bija pamatīgi apsnidzis, izskatījās pēc manierīga ģenerāļa ar uzpleciem un nosarmojušām skropstām, tajās sasalušās ūdens lāses atgādināja rotājumus, kādus izmanto striptīzdejoņas. Es zinu, ko saku, redzēju tādus vienā žurnālā, kas mētājās pie Kliforda. Meitenei fotogrāfijā mākslīgo skropstu galos bija mazi, sarkani punktiņi, viņa izskatījās dīvaini, kā tāda lelle. Laikam jau ir veči, kuriem kaut kas tāds patīk. Benedikts pastūma mani, lai atkāpjos, un aizvēra durvis. Viņš pat negrasījās noņemt cepuri. Atspiedās pret sienu, pārbrauca ar roku pār seju un paziņoja tā, it kā būtu ieraudzījis spoku: “Besa un mazais ir prom. Viņi ir laukā.” Tas man šķita tik stulbi, ka iesmējos. “Klau, Benedikt, nemāžojies, tas ir dumjš joks,” es atraucu. “Vai tu tiešām domā, ka es izgāju ārā šitādā laikā, lai tevi āzētu?” viņš vaicāja. Un es sapratu, ka viņš nejoko, un, sasodīts, ja tas ir tiesa, tad jau ir gan, par ko uztraukties. Puikam ir tikai desmit gadu, un tai otrai ir cāļa smadzenes. Tad es Benediktam prasīju: “Ko mēs tagad iesāksim?”, un viņa atbilde man nepavisam nepatika. “Kā – ko iesāksim? Iesim viņus meklēt.” Tas jau likās vēl trakāk par Kliforda dziru, un man uznāca vēlme ieraut kādu malku.